

Sygn. akt III AUa 193/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Beata Górska (spr.) del. SSO Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2017 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **Z. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

na skutek skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 listopada 2013 r. sygn. akt VI U 2370/12 oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 października 2014 r. sygn. akt III AUa 121/14

p o s t a n a w i a :

odrzucić skargę o wznowienie postępowania.

SSA Beata Górska SSA Barbara Białecka del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 193/17

UZASADNIENIE

Z. G. w skardze z dnia 2 stycznia 2017 r. wniósł o wznowienie postępowań prowadzonych w pierwszej oraz drugiej instancji zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 121/14, którym oddalono apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2013 r. roku w sprawie o sygn. VI U 2370/12, oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 30 kwietnia 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przesłanki posiadania co najmniej 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

W uzasadnieniu skargi wnioskodawca podniósł, że w toku postępowania nie został przesłuchany świadek K. G., przy czym nie został on również wezwany na rozprawę. Ponadto Z. G. wskazał, że przy rozstrzygnięciu jego sprawy nie wzięto pod uwagę uchwały NSA z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt I OPS 4/12, która mówi, że ten, kto łączy pracę w szczególnych warunkach z innymi zajęciami zleconymi przez szefa, ma prawo być wpisanym do wykazu

prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W ocenie wnioskodawcy gdyby Sąd Apelacyjny, przy rozstrzygnięciu jego sprawy uwzględnił powyższe okoliczności, nie miałby on wątpliwości co do prawidłowości wyroku.

Wskazując na powyższe wnioskodawca wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu, jako nieoparta na ustawowej podstawie.

Instytucja wznowienia postępowania opiera się na przysługującej poza tokiem instancji skardze o presumpcję wadliwego procesu i zastąpieniu zapadłego orzeczenia orzeczeniem nowym. Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu wyrokowi powoduje, że przywrócenie stanu sprzed zamknięcia ulegającemu wznowieniu postępowaniu sądowemu może nastąpić wyłącznie z powodów ściśle określonych w ustawie.

Żądania wznowienia zakończonego postępowania można skutecznie się domagać tylko w przypadku zaistnienia co najmniej jednej z enumeratywnie wymienionych w przepisach postępowania okoliczności (art. 401, 401¹, 403 k.p.c.) oraz spełnienia pozostałych wymagań formalnych (art. 407 i 409 k.p.c.).

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c., skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

Sąd Apelacyjny mając na względzie treść skargi, gdzie wnioskodawca przedstawił okoliczności, które jego zdaniem nie zostały wzięte pod uwagę przy rozstrzygnięciu sprawy, należy wskazać, że możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek:

- wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane,
- możliwości ich wpływu na wynik sprawy,
- niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu.

Ocena, że strona nie mogła w poprzednim postępowaniu powołać określonych okoliczności faktycznych i środków dowodowych powinna być dokonywana według wzorca obiektywnego. Określona w art. 403 § 2 k.p.c. podstawa skargi o wznowienie postępowania nie zachodzi, jeżeli w poprzednim postępowaniu istniała obiektywna możliwość powołania się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, a zaniechanie strony w tym przedmiocie było następstwem jej zaniechań, opieszałości, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r., sygn. II CKN 807/98, LEX nr 78214). Fakty ujawniane, czyli te, które strona powinna znać, tj. miała możliwość dostępu do nich, nie są objęte hipotezą tego przepisu. Przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. możliwość żądania wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu stanowi przesłankę, która nie uległa zmianom od chwili wejścia w życie kodeksu postępowania cywilnego i której wykładnia jest utrwalona i stabilna. Później wykryte dowody, to dowody istniejące już w czasie prowadzenia zakończonego prawomocnie postępowania, lecz wówczas stronie nie znane. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, zaaprobowanym przez doktrynę, muszą to być okoliczności lub środki dowodowe, które istniały już w czasie trwania poprzedniego postępowania, lecz nie były znane stronie i z tej przyczyny nie mogły być przez nią wykorzystane w tym postępowaniu. Muszą to być przy tym takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, do których strona nie miała dostępu i nie mogła ich znać. Nie stanowi zatem podstawy wznowienia ani środek dowodowy powstały po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, ani istniejący przed jego wydaniem i znany stronie, którego w poprzednim postępowaniu nie powołała, choć istniała taka możliwość i obiektywna potrzeba. Chodzi o to, aby okoliczności faktyczne lub środki dowodowe zostały wykryte po prawomocnym zakończeniu

poprzedniego postępowania, a więc o takie okoliczności lub środki dowodowe, o których strona dopiero wówczas powzięła wiadomość w sposób pozwalający na ich powołanie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48, z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, niepubl., z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09, niepubl., z dnia 26 stycznia 2011 r., II UZ 42/10, niepubl., z dnia 1 kwietnia 2011 r., III CZ 13/11, niepubl., z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 6/11, niepubl. i z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 20/11, niepubl.). Później wykryte dowody, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c., to dowody istniejące już w czasie prowadzenia zakończonego prawomocnie postępowania, lecz wówczas stronie nie znane (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2012 r., sygn. II CZ 83/12, LEX nr 1228796). Tymczasem analiza postępowania nie pozostawia wątpliwości, że zarówno istnienie świadka K. G. było wnioskodawcy znane, co najmniej od momentu złożenia pisma 8 września 2014 r., w którym Z. G. wnioskował o jego przesłuchanie. Istotne ma przy tym znaczenie, że Sąd Apelacyjny w Szczecinie na rozprawie 21 października 2014 r. oddalił wniosek o przesłuchanie świadków, w tym ww. K. G.. Także w uzasadnieniu wyroku w sprawie wnioskodawcy wyraźnie sąd ten odniósł się do przeprowadzonych dowodów uznając, że wszystkie fakty istotne dla rozstrzygnięcia zostały należycie wykazane i nie zachodzi potrzeba uzupełniania postępowania dowodowego. Ponadto uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 listopada 2012 r. sygn. akt I PSO 4/12 jest Sądowi Apelacyjnemu znana, lecz nie znajdowała zastosowania w sprawie wnioskodawcy. Należy bowiem podkreślić, że dotyczy ona możliwości umieszczenia pracownika w ewidencji pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, którą to prowadzi pracodawca. Ewidencja taka jest dokumentem prywatnym, podlegającym normalnej sędziowskiej ocenie dowodów, a więc trudno przyjąć, że mogła mieć ona decydujące znaczenie w sprawie, w sytuacji gdy z całego zgromadzonego materiału dowodowego, najpierw Sąd Okręgowy, a następnie Sąd Apelacyjny wysnuł wniosek o niezasadności roszczenia Z. G.. Nie można również zapominać, że wnioskodawca wywiódł skargę kasacyjną, przy czym Sąd Najwyższy, postanowieniem z 8 października 2015 r. odmówił jej przyjęcia do rozpoznania.

Powyższych zatem okoliczności nie sposób uznać za okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Ponadto należy mieć na uwadze, że niezależnie od powyższego wnioskodawca nie zachował przewidzianego w art. 407 § 1 terminu, mimo iż został w tym zakresie pouczone przez Sąd Okręgowy (k. 227). Skoro bowiem o świadku wiedział od co najmniej od dwóch lat przed wniesieniem przedmiotowej skargi, zaś powoływana przez niego uchwała podjęta została ponad cztery lata przed wniesieniem skargi, należało przyjąć, że Z. G. rażąco przekroczył trzymiesięczny termin.

W związku z tak poczynionymi ustaleniami, mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę o wznowienie postępowania.

SSA Beata Górńska SSA Barbara Białecka del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk